

VI

Сани с последни усилия се добра до парахода и извика, но гласът му беше изнемощял и слаб. Успя да се захване за нещо издадено и изгуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, той видя едни мили, пълни с грижа очи. Сани се надигна и видя, че се намира в каюта на параход, навярно същия, за който се беше хванал. Той погледна още веднъж девойката, която стоеше до леглото му, и позна Мари! Да, това беше красивата дъщеря на Симон Бланк, с която се беше запознал няколко дена преди да започне злополучната му експедиция. Понечи да каже нещо, но не можа, и изгуби отново съзнание.

В каютата влязоха Светослав и Жорж Майер, лекар, швейцарец. Той бе участвал и в предната експедиция в джунглата. Мари каза:

- Познавам този човек. Зоолог е и се занимава с подводна фауна. Интересно, как е попаднал тук, когато преди два месеца отплава с “Айсуимър” към бреговете на Антарктида.

- Да, и аз го познавам. Това е Сани, кой не го познава от учените! – извика Светослав.

- Трябва да го прехвърлим на друг кораб, който отива в Европа или Америка, защото на “Лъки” едва ли ще може да се съвземе. Изглежда много е стоял във водата. Трябва да е добър плувец – заключи Жорж Майер.

- Да, и аз съм на същото мнение – съгласи се Мари. Тя знаеше, че той се е влюбил в нея, но не го харесваше като мъж. Като учен го уважаваше, беше чела и трудовете му, но източното у него я плашеше. Пък и баща ѝ дори не го обичаше много. – О, вижте! – изведнъж извика дъщерята на Бланк. – Вижте, параход! Навярно е за Европа!

Бързо излетяха от каютата и отидоха при капитана на “Лъки”, Лий Лендърс. При него беше и Бланк.

- Татко, да прехвърлим удавника на онзи параход, който навярно пътува за Европа – каза Мари на баща си.

Бланк и Лендърс се съгласиха и веднага дадоха знак на другия параход да спре. Там много се учудиха на това странно спиране, но когато им повериха Сани, който вече се беше свестил, от другия кораб си отдъхнаха. А щом разбраха, че този е от експедицията на Дейвид Силвър, веднага съобщиха, че всички останали от тази експедиция са живи, но че са в критично положение, далеч от брега, някъде из ледената пустиня, лишени от превоз.

Бланк благодари на капитана на спрения кораб за услугата и сведенията, които му даде, и се сбогуваха.

Мари си отдъхна, че се отърва от Сани, Светослав, който нищо не знаеше, се зарадва, че този голям учен ще бъде спасен, а Симон Бланк се успокои, защото Сани беше от друго научно дружество, пък и не много го обичаше...